షికారు

"ఆరోజు నా ఖర్మకాలి టాంక్ బండ్ మీద షికారు చేస్తున్నాను. ఓ నల్లటి మోటర్ బైక్ ఇద్దరు వ్యక్తులతోపాటు నాముందు కొచ్చి ఆగింది".

'ఒరేయ్ మా చెల్లికి లవ్ లెటర్ తెచ్చి ఇచ్చింది నువ్వేనా?!'

ముందుకూర్చున్న వ్యక్తి అడిగాడు. నేను నిర్ఘాంతపోయి అతనివైపు చూశాను. లాల్చీ, పైజమా వేసుకున్నాడు. పొడవుగా, బలిష్టంగా ఉండి ఎర్రటి గంధసింధూరం బొట్టు పెట్టుకున్నాడు. మోటర్ బైక్ వెనుక కూర్చున్న రెండో వ్యక్తి కాస్త సన్నగా, పొడుగ్గా ఉన్నాడు. అతను, 'ఎవడ్రా రాసింది?' అని కాస్త గట్టిగా ప్రశ్నించేసరికి, ఏమిటండీ? ఏం మాట్లాడుతున్నారు? లవ్ లెటర్ ఏమిటి? నేను తేవడమేమిటి? మీరు ఎవర్నో అనుకొని నన్ను అడుగుతున్నారు! పొడిపొడిగా సమాధానం చెప్పాను.

'ఫెడీల్' మని దవడ క్రింద కొట్టారు వాళ్ళిద్దర్లో ఎవరో మరి. నా నాలుకలో దిగిన కిందిపన్ను బయటకు రాగానే నోరంతా ఉప్పగా అయ్యింది. తల పైకెత్తి, వాళ్ళిద్దరివేపు చూస్తూ స్సార్! ఏమిటండీ? ఇది? అని ఇంకా ఏదో అడుగుతుండగానే,

'గ్గుబుక్'మని నా నోట్లోంచి శబ్దం బయటికి వచ్చింది. కడుపు పట్టుకుని వంగిపోయాన్నేను. నా పాదాల దగ్గర 'బిర్లామందిరం' కూలిపోతూ కన్పిస్తున్నది.

'ఏడి జేబులు వెతకరా ఆ లెటరుంటుంది' అన్నాడు ఆ లాల్చీ అతను.

మూసుకుపోతున్న నా కళ్ళకి, రోడ్డు మీద జనం మమ్మల్ని ఎవరో స్నేహితుల వేళాకోళం కింద జమకట్టి ఎవరి దారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతున్నట్లు కన్పించింది.

వంద రూపాయల నోట్లు మూడు, ఒక పది రూపాయల నోటు, బస్‌పాస్ నా చొక్కా జేబులోంచి విసురుగా లాగాడతను. వెంటనే లాల్చీ అతను చేతిలో ఉన్న వస్తువు నా మొఖం దగ్గర పెట్టి నొక్కాడు. తళతళ మెరుస్తున్న కత్తి బయటికొచ్చింది. రెండో వ్యక్తినుంచి నా ఎన్ జి వో బస్‌పాస్ లాక్కుని నా చేతికిస్తూ—

'ఇటు చూడు, మేము ఆ శ్రీకృష్ణదేవరాయలు విగ్రహం దాటేవరకు ఏమైనా హడావిడి చేశావో చూశావుకదా? అంటూ కత్తి మడచి, జేబులో వేసుకున్నాడతను. ఉండచుట్టుకుపోయిన పేగుల్లోంచి వస్తు

కొమ్ముల వెంకటరత్నారావు

న్న బాధను పళ్ళ బిగువున దాచి తలూపేను. మరుక్షణంలో మోటార్‌బైక్ స్టార్ట్ చేసుకుని 'జుయ్'మంటూ మిగిలిన వాహనాల మధ్యకు దూసుకుపోయారు. జరిగిందంతా నా కర్ణమయ్యేలోగా వాళ్ళు కనుమ

రుగైపోయారు. 'స్టుపిడ్స్, రాస్కెల్స్, ఈడియట్స్' ఇంకా చాలా తిట్టుకున్నాను. ఇక వెనక్కు, ముందుకు కూడా నడవాలనిపించలేదు నాకు, రోడ్డు క్రాస్ చేసి క్రిందకు దిగి, ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలన్పించింది.

ఏదో ఏక్సిడెంట్ జరిగినట్లుంది.

అటువైపున ఉన్న జనం అంతా శ్రీకృష్ణదేవరాయల విగ్రహం వైపుకు వడివడిగా చేరుకుంటున్నారు. అంతబాధలోనూ, నేను కూడా మెల్ల మెల్లగా అక్కడకు చేరుకున్నాను. అప్పటికే చుట్టూ మూగిపోయిన జనాన్ని నెట్టుకుంటూ గుంపు మధ్యలోకి వచ్చి చూసేసరికి—

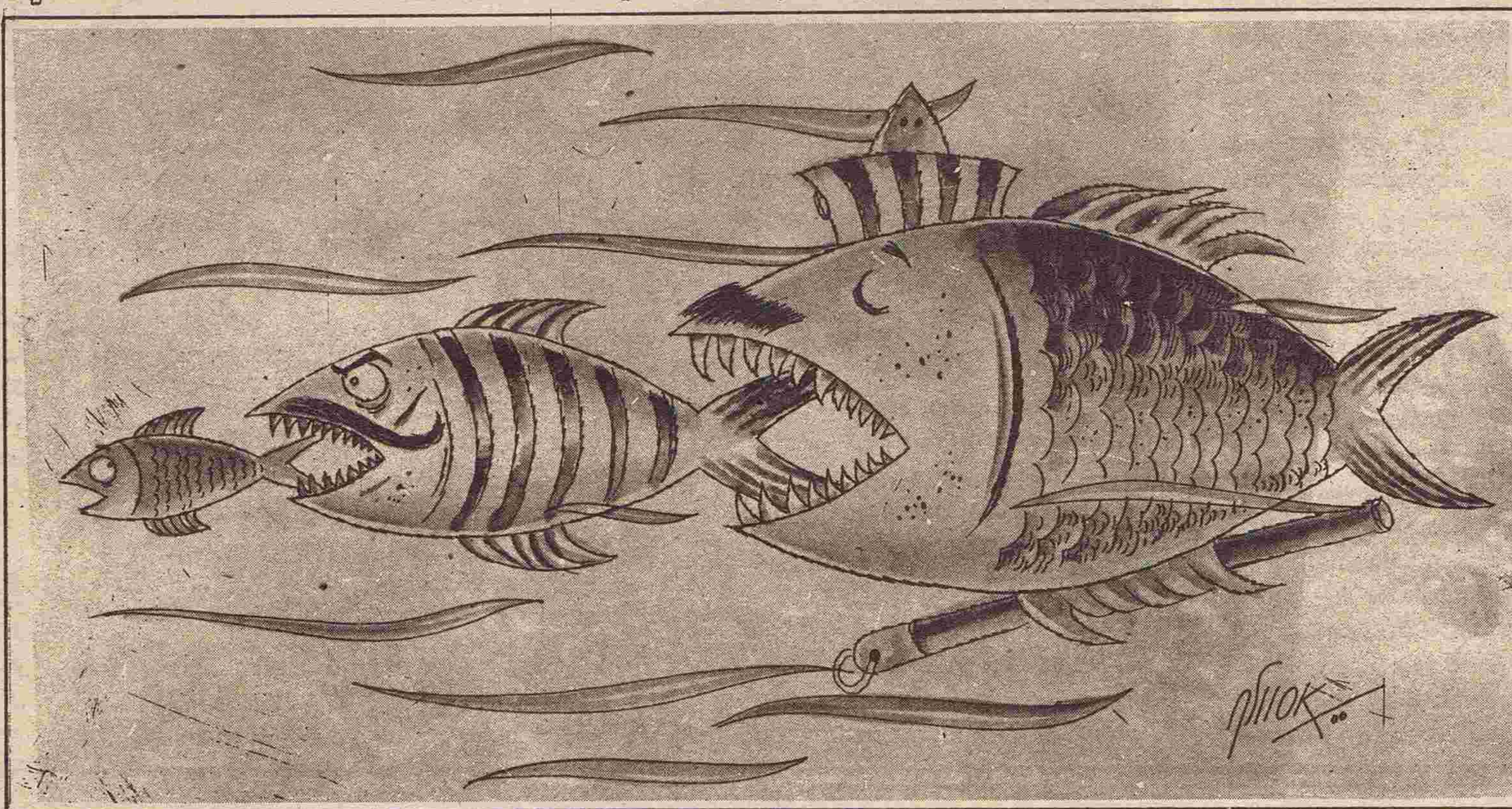

లాల్చీ, పైజమా వేసుకున్న వ్యక్తి ఎడంకాలి తొడభాగంలో ఆ మోటార్ బైక్ 'బ్రేక్ రాడ్' లోతుకంటూ గుచ్చుకొని ఉంది. రక్తం కారుతోంది. రెండో వ్యక్తి మోకాలి చిప్పలు బాగా చర్మం ఊడిపోయి ఎర్రగా కన్పడుతున్నాయి. జనం నేపు బెదురు బెదురుగా చూస్తున్నాడతను. ఆ యాక్సిడెంట్‌కి కారణమైన వ్యక్తిగాని, వాహనంగాని అక్క

డ లేవు. కింద పడివున్న ఆ ఇద్దరిచుట్టూ జనం గుంపుగా చేరి నిలబడి చోద్యం చూస్తున్నారు. లాల్చీ, పైజమా వ్యక్తి కళ్ళుమూసుకుని భారంగా శ్వాస తీసుకుంటున్నాడు.

ఇంతలో ఎవరో వచ్చి మోటార్‌బైక్‌ని అతని పైనుంచి లేవదీశారు. జనాన్ని నెట్టుకుని నేను ఇంకొంచెం ముందుకు జరిగాను. రెండో వ్యక్తి నన్నుచూసి, చాలా కంగారుపడి, అలా దేకుతూనే జనంలో కలిసిపోవాలని చూస్తున్నాడు, కానీ వెళ్ళలేకపోతున్నాడు. అతని అవస్థచూసి నేనే చెయ్యి పుచ్చుకుని లేవదీయాలనిపించి ముందుకు వెళుతుంటే...

'విజిల్స్' వినిపించాయి.

జనం చెదిరిపోతున్నారు.

'తప్పుకోండి, తప్పుకోండి' అంటూ ముగ్గురు ట్రాఫిక్ పోలీసులు విజిల్స్ వేసుకుంటూ ఆ గుంపుమధ్యలో కొచ్చేశారు.

పోలీసుల్ని చూసి ఇంకా కంగారు పడ్డారు వాళ్ళు.

ఆ వచ్చిన పోలీసుల్లో ఒకతను ఆ పక్కనే నిలబెట్టివున్న బైక్‌ను చూసి ఏదో గుర్తుకొచ్చిన వాడిలా, మోటార్ బైక్ వెనక్కి వెళ్ళి ఏదో పరిశీలించినవాడిలా రెండో కానిస్టేబుల్‌ని పిలిచి చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. అతను హడావిడిగా మోటార్‌బైక్ వెనక్కి వెళ్ళి నంబర్ ప్లేట్ చూసి, నిర్ధారించుకుని 'కరక్టే' అన్నాడు.

::: ::: :::

ఆటో, ఎక్కించి తీసుకుపోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఆ ఇద్దరివేపు ఒకసారి చూసి, మోటార్ బైక్ దగ్గర నిలబడ్డ కానిస్టేబుల్‌తో 'సార్! సార్!! ఆ ఇద్దరితోనూ నాక్కొంచెం పనుంది. ఒక్క నిమిషం ఆటో ఆపండి ప్లీజ్' అన్నాను ప్రాధేయపూర్వకంగా.

కానిస్టేబుల్ నన్ను అదోలాచూసి 'ఏమీ ముగ్గురూ కలిసే, ఆ బైక్ కొట్టేశారా! చెప్పవేం'అని గట్టిగా విజిల్ వేశాడు.

స్టార్ట్ అయిన ఆటో ఆగింది.

కానిస్టేబుల్ ఏం మాట్లాడాడో అప్పుడు నాకు అసలు అర్థం కాలేదు, కానీ, ఆటో దిగివచ్చిన కానిస్టేబుల్‌తో నా జబ్బపట్టుకుని పార్టనర్ అంటూ నన్ను చూపించినప్పుడు 'సగం' అర్థమైంది.

'నడ్రా నడు ఏకంగా సి ఐ గారి బండే కొట్టేద్దామనుకున్నారా'? అంటూ లాఠీతో నన్ను ఆటోదగ్గరికి విసురుగా గెంటాడు ఆ వచ్చిన కానిస్టేబుల్.

'సార్! సార్!... నా మాట వినండి నాకు ఏ పాపం తెలియదు, అసలు జరిగిందేమిటంటే'...

ఢిక్కుమొఖం వేసుకుని హుస్సేన్‌సాగర్ వైపు చూస్తున్న నన్ను ఇంకా అనుమానంగానే చూస్తున్నాడా కానిస్టేబుల్.

ఇంతలో ఎలా వచ్చాడోగానీ, నా కొలీగ్ కోటేశ్వరరావు అక్కడికి రావడం చూసి నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది.

మా కోటేశ్వరరావు చెప్పింది కూడా విని, ఆఫీసు, డిజిగ్నేషన్ వగైరాలు అడిగి, 'ఇటు రండి అయితే'అని ఆటోలో కూర్చుని మూలుగుతున్న ఆ ఇద్దరి వద్దకు తీసుకెళ్ళి 'మీ డబ్బులు మీరు తీసుకోండి' అన్నాడు ఆ కానిస్టేబుల్.

నేను మౌనంగానే నిల్చున్నాను.

మా కోటేశ్వరరావు మాత్రం హడావిడిగా వాళ్ళ ప్యాంట్ జేబులు, చొక్కా జేబులు వెతికాడు.

'లేవురా, నీ దగ్గర డబ్బులు గుంజుకున్నది వీళ్ళేనా అసలు'

'వీళ్ళేరా బాబు, ఆ మోటార్ సైకిల్ కూడా ఎక్కడో దొంగిలించిందేనట! ఇంతకుముందు ఆ కానిస్టేబుల్ అంటుంటే తెలిసింది. సరిగ్గా వెదుకు. ఇటు ప్రక్క కూర్చున్న వాడి జేబులో ఓ చాకు కూడా ఉంటుంది' అని నేను చెప్పేంతలో

'ఏం వెదుక్కున్నారా? ఇంకా ఏమైనా అనుమానం ఉందా?' చికాగ్గా అంటూ కానిస్టేబుల్ ఆటోదగ్గరకంటూ వచ్చాడు.

'థాంక్యూసర్, థాంక్యూవేరీమచ్, వెదికాం, కానీ లేవు, బహుశా మావాడి డబ్బు దొంగిలించింది. వీళ్ళు కాకపోయి ఉండవచ్చు' అన్నాడు మా కోటేశ్వరరావు.

'ఏంట్రా? అలా వొదిలేశావు. పదా, ఇరవయ్యూ, మూడొందల పది రూపాయలు' అంటూ నిసుక్కున్నాన్నేను.

నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేదు. చెప్పకుండా, రెడ్‌లైట్ వేసి ఉండగా, ఆగిన వాహనాలన్నింటినీ ఓవర్ టేక్ చేస్తూ, లెఫ్ట్ సైడ్‌నుంచి గ్రీన్‌సిగ్నల్ వైపుకు మేము కూర్చున్న స్కూటర్‌ని వేగంగా పోనిస్తూ,

'నువ్వెంత అమాయకుడివిరా' అన్నాడు నాకు వినిపించేటట్లు.

'ఏం ఎందుకు?'

'ఆ యాక్సిడెంట్ స్పాట్ దగ్గర ఆటోలో కూర్చుని లేచిన కానిస్టేబుల్ రెండో కానిస్టేబుల్‌కి కన్ను గీటాడు గమనించావా?'

'లేదు' అన్నాను నేను.

'పోనీ మనల్ని స్టేషన్‌కివచ్చి కంప్లైంట్ ఇవ్వమని అడక్కుండా, వాళ్ళ జేబుల్ని వెదుక్కోమన్నాడు, ఎందుకో అర్థమైందా?'

'కాలేదు'

'వెదకడం అయ్యిందా, ఇంకా ఏమైనా అనుమానం ఉందా? అని మనల్ని ఆ కానిస్టేబుల్ అడిగినప్పుడు'

'ఒరే, నువ్వనేదేంటో ఒక్క ముక్క కూడా నా కర్థంకావడంలేదు. అదేదో నువ్వే చెప్పు.'

'అందుకేరా— ఇప్పటికీ నీకు ప్రమోషన్ రాకుండా వచ్చినప్పటికీ, ఇప్పటికీ అలాగే ఉన్నావ్. బుక్ నాలెడ్జ్ ఒక్కటే కాదురా, కాస్త పబ్లిక్ నాలెడ్జ్ కూడా ఉండాలి. నీ డబ్బు ఎవరి దగ్గర ఉన్నదో ఇప్పటికీ నీవు చెప్పలేకపోతున్నావు అంటే, నిన్నేమనాలో నాకు తెలియడం లేదు అసలు—'

'అంటూ ఇంకా వాడు ఉపన్యాస ధోరణిలో ఏదో చెప్పుకుపోతున్నాడు కానీ నా డబ్బు ఎవరి చేతిలోకి పోయిందో నాకు అర్థమైంది' ●

* అమ్ముడుపోని చిత్రాలతో తెల్లబోయిన అంజోలి ఇలామీనన్

కాసులు రాల్చని కళలు

కళాభిమానులకు రానురాను కళలమీద మోజు తగ్గిపోతున్నట్లుంది. కనకవర్షం కురిపించే స్టాక్‌ఎక్స్చేంజ్ ముందు కాసులు రాలని కళలు ఎందుకూ కొరగాకుండా పోతున్నాయి. ఎగ్జిబిషన్లో పెడితే చాలు విపరీతంగా అమ్ముడుపోయే కళాఖండాలు, ఇప్పుడు తేరిపారచూసేవాళ్ళు లేక వెలవెలబోతున్నాయి. ఒకప్పుడు చిత్రకారిణి 'అంజోలి ఇలామీనన్' చిత్రాల కోసం కొనుగోలుదార్లు కొట్టుకునేవారు. ఇప్పుడు ఆమె వేసిన పెయింటింగ్‌లు మూడు గేలరీల నిండా దుమ్ము కొట్టుకొని మూలుగుతున్నాయి. ఒబెరాయ్‌లో జరిగిన బ్రహ్మాండమైన ఎగ్జిబిషన్లో కొన్న ఒక చిత్రాన్ని కొనుగోలుదారుడు ఆమెకు తిరిగి ఇచ్చేశాడట. బొంబేలో ఒకటి, ఢిల్లీలో రెండు గేలరీలు అమ్ముడుపోని ఈమె చిత్రాలతో నిండివున్నాయి. ఈమెలాగే భట్టాచారి, జహంగీర్ సబవాలా, సోలంకి, నవజోత్, బి.ప్రభ, జయవేదన్ మొదలైన కళాకారులు కూడా ఇలాంటి పరిస్థితిలోనే ఉన్నారు.

ఇంతకూ కొనుగోలుదార్లకు ఏమైనట్లు? వాళ్ళు "చీప్ అండ్ బెస్ట్" అన్న వ్యాపార సరళిలో ఉన్నారు. కొత్త కళాకారులకు తక్కువ చెల్లించి అద్భుతమైన చిత్రాలు గీయించి సొమ్ము చేసుకోవాలని వాళ్ళ తాపత్రయం. అలాంటి కళాకారులు కూడా అప్పుడే మార్కెట్లోకి ప్రవేశించేశారు. చిత్తోవను (కలకత్తా), మనేష్‌కమల్ బిస్వాస్ (బొంబాయి), సి.డొగ్లస్ (మద్రాస్), పరేష్‌మైటీ (న్యూఢిల్లీ), బాబు (ఎర్నాకులం) మొదలైనవాళ్ళు ఈ తరహాలో రాణిస్తున్న వాళ్ళే. వీళ్ళ చిత్రాలకు ఒకటే గిరాకి... గిరాకి... గిరాకి...

కనకమహాలక్ష్మి మడొన్నా!

ఆమె పేరు వింటే ధనరాశులు గలగల రాలుతాయి. కాళ్ళు ఆడిస్తే, కళ్ళు సారిస్తే కుబేరుడు కరిగిపోతాడు. ఊపిరి పీల్చుకొనే తీరిక కూడా లేదామెకు. పందొమ్మిదేళ్ళ మెడొన్నా ప్రపంచంలోనే అత్యధికంగా సొమ్ము తీసుకొనే పాప్ ఎంటర్‌టైనర్. కాలంతో పరిగెత్తే ఈ అమ్మడితో ఒప్పందం కుదుర్చుకోవాలంటే 1750 లక్షలు చెల్లించాల్సి ఉంటుంది. ఒక ఆల్బమ్‌కి 150 లక్షలు అడ్వాన్స్ తీసుకుంటుంది. ఇంకో 150 లక్షలిస్తే ఒక సంవత్సరంపాటు ఆమె లేబిల్ తగిలించుకొని రికార్డులు అమ్ముకోవచ్చు. ఒక చిత్రానికి 100 లక్షలు తీసుకొనే హాలీవుడ్ తారలకు అందరాని తార ఈమె. సినిమా తారలు రెండు శాతం ఈమెకిస్తే వాళ్ళకు పోటీరాదట. మాటమీద నిలబడే మడొన్నాతో ఎవరైనా ఒప్పందం కుదుర్చుకోవడానికి వస్తారేమో చూడాలి. లేకపోతే సరేసరి.

* విద్యులాసంగా మడొన్నా